

JUSTITSMINISTERIET

Lovafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 23. november 2011
Kontor: Strafferetskontoret
Sagsbeh: Mette Kjølby Miller-
Harris
Sagsnr.: 2011-731-0004
Dok.: 277429

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 3 vedrørende forslag til lov om ændring af lov om fuldbyrdelse af visse strafferetlige afgørelser i Den Europæiske Union (Gennemførelse af rammeafgørelsen om gensidig anerkendelse af afgørelser om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling) (L 5), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 15. november 2011. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Pernille Skipper (EL).

Morten Bødskov

/

Carsten Kristian Vollmer

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 3 vedrørende forslag til lov om ændring af lov om fuldbyrdelse af visse strafferetlige afgørelser i Den Europæiske Union (Gennemførelse af rammeafgørelsen om gensidig anerkendelse af afgørelser om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling) (L 5) fra Folketingets Retsudvalg:

”Det fremgår af rammeafgørelsens artikel 23, stk. 3, at domstolene kun i tilfælde hvor anklagemyndigheden gentagende gange har anmodet udstedelsesstaten om at bekræfte nødvendigheden af en foranstaltning, og udstedelsesstaten ikke har svaret, kan træffe beslutning om at indstille fuldbyrdelsen. Er ministeren enig i, at der i Danmark bør etableres en adgang til at få prøvet anklagemyndighedens beslutning om at undlade at indstille fuldbyrdelsen? Mener ministeren i forlængelse heraf, at det vil være i overensstemmelse med sædvanlig dansk procesret hvis prøveadgang ved domstolene måtte være afskåret?”

Svar:

1. Efter den foreslåede ordning er det domstolene, som træffer afgørelse om, hvorvidt et varetægtssurrogat, der er besluttet af en anden EU-medlemsstat, uden videre kan fuldbyrdes, eller om der – i overensstemmelse med rammeafgørelsens artikel 13 og den foreslåede § 29 v, stk. 3 – skal ske tilpasning af foranstaltningerne, fordi de er uforenelige med foranstaltninger, der i henhold til dansk lovgivning kan fastsættes som alternativ til varetægtsfængsling (jf. herved retsplejelovens § 765) i anledning af en tilsvarende strafbar handling.

Rammeafgørelsen giver ikke mulighed for, at domstolene i den forbindelse kan efterprøve, om betingelserne for varetægtsfængsling er opfyldt. Denne prøvelse er forbeholdt udstedelsesstatens kompetente myndighed.

2. For så vidt angår opretholdelsen af fuldbyrdelsen af en foranstaltning her i landet ud over 4 uger fremgår proceduren af den foreslåede § 29 æ.

Det følger af bestemmelsens stk. 1, at hvis en foranstaltning på udstedelsesstatens anmodning og i overensstemmelse med udstedelsesstatens afgørelse skal opretholdes ud over 4 uger, skal anklagemyndigheden senest 3 uger efter, at fuldbyrdelsen af foranstaltningen er påbegyndt her i landet, anmode den kompetente myndighed i udstedelsesstaten om inden for 1 uge at bekræfte nødvendigheden af at opretholde foranstaltningen. Anmodnin-

gen skal herefter genfremsættes, hver gang der er forløbet 3 uger fra modtagelsen af en bekræftelse fra udstedelsesstaten.

Efter stk. 3 skal en anmodning til udstedelsesstaten om at bekræfte nødvendigheden af foranstaltningen, jf. stk. 1, straks genfremsættes, hvis udstedelsesstaten ikke har besvaret den første anmodning. Hvis udstedelsesstaten igen ikke svarer inden for den fastsatte frist, kan anklagemyndigheden beslutte at indstille fuldbyrdelsen af de pålagte foranstaltninger. Det er altså en betingelse for at indstille fuldbyrdelsen, at anmodningen har været fremsat 2 gange, og at udstedelsesstaten hver gang har haft minimum 1 uge til at besvare henvendelsen, jf. stk. 1.

Rammeafgørelsen giver i den forbindelse ikke mulighed for at stille krav om, at fuldbyrdelsesstaten foretager en prøvelse af, om betingelserne for fortsat varetægtsfængsling er opfyldt, idet denne prøvelse er forbeholdt udstedelsesstatens kompetente myndighed. I forbindelse med anmodningen om bekræftelse af nødvendigheden af at opretholde foranstaltningen kan anklagemyndigheden ligeledes ikke kræve, at udstedelsesstatens myndigheder træffer en ny afgørelse om at forlænge foranstaltningen.

Opgaven for de kompetente myndigheder i fuldbyrdelsesstaten – det vil for Danmarks vedkommende sige anklagemyndigheden – er derfor navnlig at påse, at den pågældende foranstaltning ikke er ophævet i udstedelsesstaten, uden at myndighederne i fuldbyrdelsesstaten (anklagemyndigheden) er blevet underrettet herom.

3. Justitsministeriet har overvejet, om en afgørelse fra udstedelsesstaten om opretholdelse af en foranstaltning ud over 4 uger eventuelt burde forelægges for domstolene med henblik på, at domstolene kan påse, at der foreligger en bekræftelse fra udstedelsesstaten om nødvendigheden af at opretholde foranstaltningen.

Domstolenes opgave ville i givet fald alene være at konstatere, om anklagemyndigheden inden for 4 ugers fristen har indhentet en bekræftelse fra udstedelsesstaten om nødvendigheden af at opretholde foranstaltningen. På den baggrund har Justitsministeriet ikke fundet det hverken nødvendigt eller hensigtsmæssigt at indføre en ordning, hvorefter udstedelsesstatens bekræftelse af nødvendigheden af at opretholde en foranstaltning skal forelægges for domstolene.

Justitsministeriet har tilsvarende heller ikke fundet grundlag for at etablere særlige regler om domstolsprøvelse af anklagemyndighedens eventuelle beslutning om at undlade at afbryde fuldbyrdelsen af afgørelsen her i lan-

det, selv om fuldbyrdelsesstaten ikke har besvaret en anmodning om at bekræfte foranstaltningens nødvendighed inden udløbet af den samlede frist på i alt 2 uger.

Det bemærkes i den forbindelse, at anklagemyndigheden vil være forpligtet til på eget initiativ uden videre at beslutte at indstille fuldbyrdelsen her i landet, hvis det kan lægges til grund, at den udenlandske afgørelse om den pågældende foranstaltning er ophævet eller i øvrigt har mistet sin gyldighed.

Endvidere bemærkes, at anklagemyndighedens afgørelse om at undlade at træffe beslutning om at indstille fuldbyrdelsen vil kunne påklages til den overordnede anklagemyndighed efter de almindelige regler i retsplejeloven om klager over afgørelser vedrørende strafforfølgning, jf. retsplejelovens kapitel 10.

Sammenfattende har Justitsministeriet på den anførte baggrund ikke fundet, at der er behov for at indføre regler om pligt til forelæggelse for domstolene eller andre, særlige regler om domstolsprøvelse, når det som anført gælder spørgsmålet om opretholdelse/afbrydelse af en foranstaltning.